

Blanka
Kubešová **Baletky
v modrém**

Blanka Kubešová
Baletky v modrém

Eroika

Blanka Kubešová
Baletky v modrém

Eroika

© Blanka Kubešová, 2011

© Eroika, 2011

ISBN 978-80-87409-10-7

*Děkuji své přítelkyni Věrce, která svými ne vždy
lehkými vzpomínkami oživila tuto práci*

1. V jednom městě ve stejnou dobu

Je vlahá noc, ve vzduchu poletuje jaro. Tma zvenku se mísí se světlem pouličních lamp, je modravá jako živůtky dívek, které přitancily po špičkách z obrazu naproti Ludčině posteli, vánek by to nedokázal lehčeji. Se zalomenými pažemi, zápěstí zdobené modrou stužkou, seskupily se do kruhu, jako kdyby si chtěly svěřit nějaké hodně veselé dívčí tajemství. Bledounce modré krinolíny stojí kolem útlého pasu v pozoru jako špendlíky na jehelníčku. Ve vyčesaných vlasech věnečky a hlavu v úklonu, kdo je tak viděl, neubráníl se pocitu, že co chvíli vypuknou v jankovitý dívčí smích.

Buch-buch-buch... Jako umanutý kozel ji muž znovu a znovu přibíjí ke kříži postele. Čím déle to trvá, tím úpěnlivěji se Luďka vpíjí očima do Degasovy reprodukce na stěně naproti. Jako kdyby čekala, že primabalerína někde v pozadí odklepe konec hodiny, klavír v rohu ztichne a žačky z plátna se jí vrhnou na pomoc.

Buch-buch-buch... Richardovy dlaně leží z obou stran na jejích boltcích, vypadá to, že chtějí do uší navždycky vtepat tyhle rytmické a zničující úderu provázené vrzavým zvukem palců u nohou deroucích prostěradlo.

Buch-buch-buch... A ozvěna v hlavě taky. Buch-buch-buch...

Muži prostě rádi dělají tyhle věci, poučovala ji matka ještě dřív, než z toho mohla mít rozum. Jaké? ptávala se nevinně. Taková omezenost matku pokaždé pořádně vyvedla z míry. Na druhou stranu však jako kdyby ji těšilo, že na každého dojde, že všeho do času. Namísto odpovědi vždycky jen zrudla a s výmluvnými vzdechy obracela oči k nebi. Když nepomáhalo ani to, utrhla se:

No však víš, jen se nedělej. Od čeho chodíš do školy? Některý chlapi neuměj myslet na nic jinýho, to vám tam neřekli? Myslej si, že jsme povinny je hladově přijmout, sotvaže si zamanou. Ženský nezbyvá, než se podvolit, čím dřív na to přijdeš, tím líp pro tebe. Říkám ti to dopředu, aby sis potom nestěžovala.

A nakonec vždycky přišla rada: *Až k tomu dojde, snaž se při tom myslet na něco jinýho, třeba že zavařuješ okurky. Okurky, chápeš? Mnemotechnická pomůcka, tak nějak se tomu přece říká.*

Tak tedy okurky... Luďka vidí zpod přivřených víček Ríšovy

trochu skelné oči a energickou, náruživostí zbrunátnělou tvář. Slyší, jak posténává, a cítí divoký porost na prsou s chloupky stočenými do vlhkých kornoutků. Všechno se teď na něm zdá odtahité a divoké až k nepřičetnosti, ačkoli ve skutečnosti si krotšího muže nedovede představit. Ve skutečnosti... To když se nemilovali. Tehdy zažívá pocit životní pohody a tichého, naprostého souznění. Naneštěstí o tom Říšu nedokáže přesvědčit. Dál trvá na svém, totiž že láska bez tělesného milování není úplná, že jí něco schází.

– Jestliže tvrdíš, že se máme rádi, tak mě nemůžeš držet takhle na suchu, jsem normální chlap, žádnéj vykleštěnej blbec, – opouje pokaždé podrážděně.

Luďka rychle sklopí oči a semkne víčka, ale tohle je málo, pomáhá si k zatmění celým obličejem, nos i ústa semknutá samým soustředěním, jež jí pod nosem i na čele kreslí drobné rýžky. Kdy naposled zavařovala okurky? Někdy hodně dávno, ještě s matkou. Samozřejmě že s matkou. Tehdy se domnívala, že je to její nejoblíbenější činnost, matka přece zavařovala pořád. Když ne okurky, tak něco jiného. Mělo to snad znamenat, že otec po ní chtěl tyhle věci dnes a denně? Otřese se nechutí. S matkou si příliš nerozuměly a s otcem ještě míň, ale teď jí zalije vlna solidarity.

Mužův ostrý, urputný pohled upnutý k jedinému cíli v ní vyvolává lehké chvění, tělo se chtě nechtě přizpůsobuje rytmickým nárazům. Jeho úd je jako mohutný kořen, který už prorostl celým jejím tělem, svaly na loktech, na kterých se vzpíná ke skvělým sportovním výkonům, jsou jako lana. Tohle přece nemůže trvat věčně.

Hodina na plátně však ne a ne být u konce, teď se dívky prohnuly v pase a zaklonily hlavu, až se jejich drdůlky dotkly špičky chodidla, které ruka zalomená vzad pevně držela v nártu. Luďka se jich chytí kolem boků, cítí se jako ochrnutá a ze všech sil se pokouší si představit něco pěkného, třeba že je jednou z nich...

Všechno, co měla ráda, všechno, čím se kdy zabývala, bylo ladné a harmonické, ve všem byla estetika a krása. A jak dopadla? V duchu se otřese odporem a všechna ta nechuť se proti její vůli odrazí a přenesení z hloubi na povrch do její tváře. Aby to zakryla, polekaně se usměje jako holčička přistižená při lži.

– Na co myslíš? – Muž uhnatý jako závodní kůň mrkne na hodinky. V té krátké pauze mezi jedním a druhým nadechnutím mu náhle připadá, že Luďka pod ním leží odevzdaně a nešťastně,

skoro jako zneuctěná. Anebo jako u lékaře, kdy už dopředu ví, že prohlídka bude nepříjemná, ale že ji prostě musí přetrpět. Tohle ho rozvzteká. I kdyby se svojí ženy zmocnil způsobem, jaký ještě nezažila, nikdy nebude jeho a nikdy se mu neoddá s náruživostí, po jaké touží. A přece ji miluje! Miluje ji upřímně. Třeba její sametový, i když mírně zastřený hlas. To je od kouření. Kouřit se kvůli němu odnaučila, hlas jí zůstal. Nebo její úzké, vzpurné rty, jejichž jediným úkolem se zdá odrazit každý jeho milostný pokus. Předtím, než se vzali, ho přitahovaly, teď by jejich vzpouru rád zlomil. Na horním rtu sedí jako přišité černé znaménko, kdyby nic jiného, tohle ji odlišuje od všech dívek a žen, které kdy poznal. To znaménko miluje právě jako světlé, nápadně modré oči, ona jim říká telecí a něco na tom je, velké a udivené, jako by znaly jiné moudro a jiný svět, než jaký se jim předkládá. Leží pod vysokým čelem trochu zešikma, skoro to vypadá, že její někdejší předci nebyli praví Evropané.

Miluje i její vlasy mírně zkadeřené tak, jak už to prý dávno není v módě, vlasy voňavé jako čerstvě vyloupaný kaštan a také tak lesklé, s rezavými ohníčky. Modrá a hnědá! Jaká nádherná a neobyčejná kombinace! Takhle rozpuštěné a v pohybu jako by tančily, vypadají jako jejich majitelka v okamžicích, kdy si není vědoma, že se na ni dívá. Anebo jako na útěku... To je celá Luďka! Ale dostihne ji, dostihne ji, i kdyby se bránila sebevíc! Milostný styk totiž musí podléhat určitým pravidlům. Třeba od – do. Jako jízdenka jednoduchá přímá a jízdenka přestupní.

– Jak bych ti to vysvětlil? Přestupní je většinou výhodnější... Promiň, – zadržím, když si uvědomí, že nejedou z Krče na Václavák. Všechno má svůj řád, každé milování má mít prostě předehru, hlavní akt a závěr. Potíž je v tom, že se s Luďkou nedokáže milovat, když má přítom pocit, že jí tím ubližuje. Ale jestliže není ani jeden ochotný z lásky k druhému popřít sám sebe, neznamena to, že se nemají dost rádi? Tohle je záludná myšlenka. Richard na chvíli ustane a znovu se podívá na hodinky.

To je okamžik, kdy se Luďce zdá, jak vzrostlý kořen zapouští další a další jemné kořínky a vlásečnice do jejího klína, snad aby v ní zůstal už jednou provždycky. Znovu se úpěnlivě pokouší něco si představit. Třeba že zavařuje okurky, proč ne, ta rada nebyla špatná. Skládá je do sklenice rychle a zbrkle jednu na druhou, ty velké ještě s chutí překrojí a zalévá vychladlým lákem. Ale ouha, i okurky mají podobnost s věcí, o jejíž existenci by nejráději nic

nevěděla, a Luďka tlumeně vzlykne. Možná se chtěla přemoc-
t a usmát, ale nepovedlo se to, obličej jí pokříví grimasa úzkosti
a ruce jako na obranu vylétnou před sebe. Odstrkuje teď Říšu od
sebe štítivě a se studem. Současně trpně zavírá oči s výrazem: inu,
když to musí být...

Nestojí o tuhle pokoru, ale nemůže jinak, a zatímco ji jedna je-
ho paže drží jako v kleštích, druhá ji hladí pomalu a soustředěně
od kotníku ke kolenu a po stehně vzhůru. Luďka cítí, jak se jí sko-
ro proti její vůli chvějí svaly jako svaly koně. Tak je to tedy. Neří-
kala matka, že láska mezi mužem a ženou je láska zvířecí? Ale to
už ji Říša chytí kolem krku oběma rukama a táhne ji k sobě tak,
jako se táhne za uzdu ještě nezkcrocený mladý koník.

– Miluješ mě vůbec? –

Horký vlhký dech je tak naléhavý, že odkloní hlavu, ale přitom
ústý narazí na mužovo zpoceně zápěstí a už bez zábran, polekaně
se rozechvěje.

Ta otázka musela padnout. Kdyby se zeptal, zda ho má ráda,
neváhala by ani na okamžik. Milovat však v Richardově termino-
logii znamená něco jiného a Luďka se v návalu upřímnosti chystá
zavrtět hlavou. Paže ji však drží pevně, doleva to nejde a doprava
taky ne, a jak se snaží ze všech sil vymanit z jejich sevření, padne
jí hlava bradou na prsa. Není si odpovědí jistá a jejím vyzněním
také ne, ale muže to kupodivu uspokojí.

– Tak vidíš. To všechno ta tvoje puritánská výchova. –

Pohodí hlavou, aby se vyprostila a očistila lasturu ucha, vlhké
vlasy ji šlehnou po tváři a jejich pohledy se na okamžik protnou.
Svaly se dají opět do pohybu. Luďka s hrůzou cítí, jak Richardovi
znovu tuhne a trne penis. Je to vůbec možné? Přeje si, aby bylo
konečně všechno za ní, a odevzdaně se rozvlní a vypne vstříc je-
ho dotekům.

– Vidíš, že to jde. Zůstanu u tebe, chceš? –

Ovšemže bere potají pilulky, přesto ji to nanovo vyděsí. Teď si
ještě nemůže dovolit otěhotnět, na to ještě není dost připravená,
teď ještě ne. Vzepne se a nehty vši silou zatne do jeho hrudi.

– Nic se nemůže stát, nanejvýš budeme mít dítě... Nech mě
u sebe, – naléhá Říša, zatímco Luďka jede nehty dál dolů do sla-
bin. Kdo ví, jestli by děti vůbec mohla mít, i kdyby se vykašlala
na chemii, myslí si, ale mlčí.

– Pořád si myslíš, že která nemá prsa pornohvězdy, nemůže mít ani domek pro dva? Copak jsem ti neřek, že tohle není důležité? Jsi krásná. Sice hubená jako... jako vyžle, ale krásná, – trvá s úsměvem na svém a Luďka sebou zlehka trhne.

– Co je, řek jsem něco špatného? Vzrušuješ mě. Jsi jako vzácný motýl, jako, – nenapadne ho jiný příměr, zajede jí prsty do vlasů a rychle ji líbne, jako kdyby proštípl projetou jízdenku, a pak ještě jednou na rty. – Jednou mě přivedeš k šílenství. –

Luďka cítí, že mu teď opravdu působí bolest, nehty nechávají za sebou zarudlé šrámy, ale hrůza je příliš velká na to, aby mohla přestat, a v krku je jí stále plno a stále se tvoří nová. Dítě si přála. Jenže ne takhle. Takhle vůbec ne!

– Tak proboha, jak? – Nechápavě na ni vyřeští pohled.

Tohle je její okamžik. Pootočí se a kousne ho do předloktí. Říša povolí sevření. Konečně se jí daří vyškubnout. Strašlivě se stydí. Nejraději by ihned odběhla, ale jako cent na ní leží jeho tělo.

– Promiň, – po tváři jí tečou slzy a nejde je zadržet. Cítí, že má mokrá, slizká stehna i břicho. Nechutí doširoka otevře oči, aby se ujistila, že jeho úd není tam, kde se toho obává nejvíc.

– To nic, nevěděl jsem, že je v tobě tolik vášně, – odbude svá zranění a s majetnickým uspokojením položí hlavu do zvlhlého klína. I jeho strnisko na tváři je vlhké. Oba se na sebe pokusí usmát.

Je to její domov a její domácnost, ale občas se tu cítí trochu nespá. Všechno je tu jiné, než kdyby byt zařizovala sama a po svém. Připadá jí, že se v tom příliš těžkém a hřmotném nábytku ztrácí, a prochází kolem po špičkách, jako by to nebyla obyčejná knihovna, obrovský ušák a obraz v ozdobném pozlaceném rámu, ale strašidla, která ji jednou chytí a pohltní. Majeteček obyčejného dopravního kontrolora stavěný na odív. Podívejte, co všechno jsem dokázal pro svou ženu a své potomstvo nashromáždit!

Pro ženu možná, ale pro potomstvo? Luďka položí na stůl těžké nákupní tašky, vrátí se do předsíně a zůstane nerozhodně stát proti dveřím. Vlastně tu má na výběr hned troje dveře, ale v úvalu připadají jen ty jedny. Otevře je a sveze se na dětskou stoličku s opěradlem v podobě krku žirafy. Ruce, ve kterých ještě cítí tíhu octa, cukru a nezbytných nakládaček do zásoby, spustí volně

podle těla. Židle je nízká a nepohodlná, rychle vstane a otevře okno. V očích ucítí těžký tlak. Nač vlastně mají dětský pokoj?

Pokrčí kořenem nosu a posune brýle do správné polohy, ale i to je málo, sundá je a promne si oči zarudlé a unavené vleklými záněty. V hlavě se jí přitom dál odvíjejí útržky večerního rozhovoru.

– Co jsi myslela tím, že by sis přála dítě, ale jinak? –

– Co já vím! Existuje přece něco jako umělý oplodnění. –

– Umělý oplodnění? A tobě je to ještě k smíchu? To nemůžeš myslet vážně? – Ludče zacukají rty a je v pokušení se zasmát. To se jí tedy povedlo! Ovšemže to byla naprostá pitomost, jenom to tak plácla, nemůže přece za to, že Ríša bere tyhle věci tak smrtelně vážně!

Vzdychne, urputně se snaží vypnout a přenést starosti na to, že musí trochu poklidit a... No ovšem, připravit něco k večeři. Co nejdříve zavře dveře a bázlivě se rozhlédne po předsíni, jako by se bála, že na věšáku uvidí viset Ríšův plášť.

Ze všeho nejdřív odběhne do koupelny, vyčistí si brýle a obnoví mejkap na tváři. Kdyby to neudělala, vyrazila by piha na horním rtu za malou chvíli jako čertovo kopýtko.

Mávne rukou a protančí kuchyní dvakrát tam a zpátky, neschopná se hned něčeho chytit. Pak konečně začne vybalovat a ukládat nákup. Konzervy až do regálu nahoru, ty hned tak potřebovat nebude, a vyrovnat pěkně po vojensku, nāpisem dopředu. Mouka musí být po ruce, ta přijde hned sem do první řady, a načatý pytlík dopředu. Ne, tak ne. Pytlík se nesmí hroutit, musí stát pěkně rovně jako voják. Tak, to by bylo. Teď ještě prohlédnout lednici, včerejší zbytky od večeře, ty musí pryč, okoralý salát se zbytkem majonézy taky. Jak dlouho vydrží párky a vařené těstoviny? Je možné, že by je měli k večeři už třetí den? Druhý jistě, tak jak to, že si Richard ještě nestěžoval? Uvědomí si, jak je trpělivý, ale i tohle má své meze, tak rychle vyhodit.

Žaludek jí v břiše udělá kotrmelec, od rána v něm má jen tři kávy z automatu. Vlastně čtyři, tu poslední vypila s kolegou, když řešili ten přímo exemplární případ sexuální nemohoucnosti zdůvodňovaný věrností matce, dobře že ho předala dál. Sváta byl sice na sexuologa dost mladý, ale své věci rozuměl.

Špaget přijde Ludče líto, na poslední chvíli je zachrání a hodí do sebe pár soust. Nejsou špatné. Poplašeně se usměje jako člověk, který tenhle bod vyhrál. Na okamžik ji napadne, že se doma pohybuje trochu jako zloděj. Když ne zloděj, tak jako na

návštěvě určitě. Nebo na jevišti. Ovšemže se snaží svoji roli zvládnout co nejlépe, ale pořád je to jen role, vypůjčený život někoho jiného.

Pokusí se kolem sebe rozhlédnout Ríšovýmá očima a samou usilovností zamžiká. To, čeho by si sama nevšimla, totiž neunikne bystrým očím kontrolora. Richard je sice jenom kontrolorem dopravním, ale doma starost o jízdenky a legitimace rozšířil na složené prádlo ve skříni, vytřenou podlahu a samozřejmě pořádek v kuchyni.

Pořádek! Tohle Ríšovo puntičkářství jí imponuje a zároveň ji popuzuje. Mrzí se na sebe, že se mu nedokáže vyrovnat. A současně ji hněvá, že má přikládat význam takovým maličkostem. Ale dost filozofování a honem do ložnice, ráno vypadla jako obyčejně na poslední chvíli a bez snídaně, tak aspoň otřít prach, Degasovy Baletky si to rozhodně zaslouží, a ještě trochu ustlat... Zmuchlané prostěradlo v ní vyvolá vlnu odporu, ale to už v chůzi posbírává svršky, jak je tam ráno pohodili. Kabátek od pyžama, trepky, ručník... Tenhle svědek včerejšího milování je jí obzvlášť nepříjemný, s nechutí ho odnáší do koše se špinavým prádlem.

Přibližně ve stejnou dobu se Heda vypravuje ven. Je nejvyšší čas. Vašek je už ve své dílně, na stole sousedčinu angorskou kočku. Při tomhle rozhodně nemínil asistovat. Dílna je až dole v suterénu domu stejně jako prádelna a sklep, ale Hedě připadá, že zápach preparovaného zvířete se line nezadržitelně vzhůru.

Poslední pohled do zrcadla a – hotovo! Na víc nečeká. Před dveřmi ji pozdraví nový modrý kočárek na vysokých kolech, přesně takový, jaký je letos v módě, proti prachu zabalený do lehkého igelitu.

Dovoz z Německa, o tom se mně ani nesnilo, utrousila zahořkle postarší prodavačka. Na dovoz Vášu v předstihu upozornila vedoucí prodejny, jinak vděčná majitelka siamského kocoura Rámy II. Německý ovčák ho potrhál tak, že ho k němu nesli v nůši, ale ani ne za měsíc si z dílny odnášeli zvíře, které mohlo jít z fleku na výstavu.

Heda natěšeně nadzvedne igelit a podívá se dovnitř, zda je všechno tak, jak má být. Kočárek ovšem prohlédla naposled ráno a docela jistě se na něj podívá ještě s Vaškem, až přijde z podvečerní procházky.

Už je na schodech, ale vrátí se, otevře v bytě dokořán všechna okna a zatáhne kočárek dovnitř do předsíně, aby snad nenačichl. Jak schází dolů, stává se pach vycpávaného zvířete stále agresivnějším. Heda s každým schodem víc a víc ohruje nos.

Místnost v přízemí s dlouhým pracovním stolem osvětleným tvrdým stropním světlem ve výřezu dveří v ní vyvolá dávný obraz chladné místnosti s podobným stolem a něčím uprostřed. To něco je tělo pozakryté prostěradlem.

Je to váš otec? zeptal se muž, kterého druhí oslovovali pane komisaři, a Heda, tehdy sotva plnoletá, kývla, přestože otce viděla naposled skoro před deseti lety. Kromě hádek s matkou jí v paměti uvízla už jen neholená tvář a ruce plné zatvrdlých mozolů, po kterých jí na pažích i hubených holčičích hýždích zůstávaly modré podlitiny.

Tak jako tenkrát rychle uhne očima a narazí na Vaškovy ruce v gumových rukavicích vyrůstající z igelitové zástěry se zaschlými zarudlými skvrnami. Také tohle jí něco připomíná. To děda na dvoře stahoval králíka, od té doby se dlouho na maso nemohla ani podívat.

– Než se vrátíš, bude to nejhorší hotovo a rozpráším všude ty nej-nejjemnější vůně, sli-slibuju. – Doba, kdy nejjemnější vůní byl puch voňavky Krasnaja Moskva, přezdívané Moskevské duchy, je chválabohu za nimi, přesto se i leckterou západní značkou dá nadělat pořádný ozon. Spiklenecky se na sebe usmějí.

– Počkej, Heduš. Musím ti ještě něco říct. Moc ti to slušluší. –

Zpočátku Vašek tvrdil, že koktá, jen když je rozčilený. Později pochopila, že je rozčilený téměř pořád. Skrz roušku na obličejí slyší Heda jen tlumené huhlavé zvuky, přesto se pokusí něžně se usmát. Ví, co chce říct. Ví i to, že má o ni starost. Cítí, s jakou láskou přelétl očima její stále ještě štíhlou postavu. Nikdo by nepoznal, že je už ve čtvrtém měsíci.

S uspokojením si uvědomí, že je ještě pěkná ženská a až na to břicho, o kterém zatím vědí jen oni dva, ještě stále pružná a štíhlá jako dívka. Je jí lehce přes třicet, ale vlasy mají pořád ten pravý kovově plavý lesk a v obličejí s klenutým obočím, které vypadá, jako kdyby ji i ty nejprostší věci neustále naplňovaly dětským úžasem, se dosud neusadily žádné vrásky. Nechápala ženy, které, jak přijdou děti, o sebe přestanou dbát a začnou matronovatět. Neměli s Vaškem právě na rozhazování, přesto se nikdy nepřestala

hezky a mladistvě oblékat. Na takovou ženu si troufnou muži méně než na nějakou cuchtičku, říkával Vašek.

– Jenom se trochu projdu a vrátím se hned, jak to tu doděláš, – rukou naznačí pohyb, jako by s vnitřnostmi angory házela do popelnice i řádku vycpaných papoušků a krahujců na skříně. – Pak si spolu ještě prohlédneme kočárek. –

Vašek stáhne roušku pod bradu. Miluje chuť její rtěnky a má co dělat, aby se za Hedou nerozběhl, ale nakonec se spokojí jen se vzdušným políbením a zavře dveře.

Baletky v modrém

Sál staré školy byl pěkný, ale působil studeně. Snad za to mohl nedostatek denního světla, žaluzie v oknech byly totiž téměř neustále stažené. Přísný světelný proud ze zářivek u stropu nemilosrdně protínal sál a odrážel se v kapičkách potu dívek, které se rozcvičovaly u tyče upevněné ve výši paží a neúnavně se vznášely a klesaly, podobné labutím.

Jako na reprodukci od Degase, která visela v sále vzadu, v mírném záklonu a se vzepjatými pažemi, děvčátka v baletních střevíčkách a nabíraných modrých mušelínových krinolínách strnula. Děvčátka, ještě děti, nic víc. Obraz se odrazil naproti v zrcadle i v naleštěné podlaze, tady byla takhle naleštěná pořád, a těla jako jarní klásky, které potřebují ještě hodně slunce, aby mohly rádně vyspět a dozrát, ztuhla v pozici předznamenané géniem.

Roztažená u lavice v rohu, jako by se jí nic z toho netýkalo, ležela Dobrotivá, urostlá německá doga. Mezi děvčaty v trikotech a baletních sukýnkách se vyjímalá nepatřičně jako skvrna na slunci. Tahle žíhaná bestie působila hrozivě a jen poněkud nezvyklé jméno napovídalo, že mezi vzezřením a charakterem bude rozdíl. Patřila zbožňované, nápadně atraktivní baleríně s lícemi barvy slonové kosti, které všichni svorně přezdívali Laň, popřípadě Laňka. Provázela svoji velitelku líně a jakoby ospale a jen našpicované uši napovídaly, že je neustále v pozoru a na stráži.

Tento svérázný doprovod na půdě školy poněkud budil rozpaky. Laňka si však v krátké době vydobyla výsadní postavení a bylo velice těžké této žádoucí a múzou obdařené baleríně cokoli odepřít. Také její námitka o úchylech potulujících se po parku na Letné,

kudy byla nucena den co den cestou do školy projít, se zdála víc než oprávněná. Navíc škola získala jejím příchodem opravdovou prestiž. Laňka ostatně v této věci nemínila ustoupit, a byl to jeden z mála bodů, kdy vůbec odhalila nějaké city. Ve všem ostatním zůstávala tajemná a uzavřená, a bylo to právě tohle přísně střežené soukromí, co na škole zavadávalo příčinu k mnoha dohadům.

Na VUŠ neboli výběrovou uměleckou školu přešla donedávna uctívaná primabalerína nuceně po skandálu opředěném mnoha pověstmi. Podle některých neprovedla nic jiného, než že se odmítla vyspat s nějakým potentátem, dle jiných podepsala jakousi rezoluci, která měla tak jako tak co nevidět ztratit svůj význam.

– Vsadím se, že je panna! – odbyl její podivínství ředitel v soukromí kanceláře. – A ty se zapni, ať neřekne, že se sem chodíš produčirovat. –

Napomenutí platilo sice navoněnému, ale i nadále věčně upocenému členovi ředitelské svity Robymu Katerovi, který se pobaveně pohupoval na špičkách nablýskaných lakýrek, ruce zastrčené do kapes kalhot s puky jako ostří. Na poněkud změkčilé tváři by se nenašel ani chloupek. O to nevhodněji působilo výbojné ochlupení trčící z nedopnutého límečku. Tím veškerá jeho mužnost končila a ostrá, rádoby energická brada na krku s ohryzkem, který při sebemenším vzrušení létal splašeně nahoru dolů, působila spíš už jen komicky.

Tento zevnějšek kontrastoval s až demonstrativní nedbalostí, s jakou na sebe ředitel každé ráno naházal pomačkané kalhoty, snad léta nežehlenou košili a vytahaný pulovr. Ředitel byl sice ve straně, ale suma sumárum patřil k těm méně obávaným, a navíc měl před penzí, což dohromady znamenalo, že velké slovo na škole neměl. Všechno důležité i nedůležité tak leželo na bedrech ani ne čtyřicetiletého Robyho, tajemníka a kádrováka v jedné osobě. Důležitost jeho postavení byla však hned v zárodku srážena vzrůstem a onou energickou bradou bez energie.

Děvčata mu přezdívala Zvíře nebo taky Kocour. Zatímco první přezdívkou se neujala, Kocour mu už zůstal a s ním i úlisný, mlsný úsměv, který vězel v koutcích úst jako přišitý. Aby toho nebylo málo, sedělo na levé tváři nenápadné rudohnědé znaménko. Říkalo se, že Roby Kocour má srdce obrostlé hroší kůží, tomu ale odporovala právě ona pigmentová skvrnka, která v rozrušení nabíhala a podobně jako ohryzek pulzovala jako splašená, takže v přítomnosti baleríny tepala vlastně pořád.